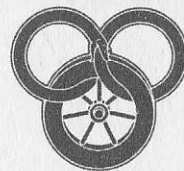

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a treia

DRAGONUL RENĂSCUT

CUPRINS

Prolog - Fortăreața Luminii . . .	11	29 - Capcana	398
1 - Așteptarea	33	30 - Prima aruncare	409
2 - Saidin	46	31 - Femeia din Tanchico	422
3 - Vești de la Șes	62	32 - Prima corabie	431
4 - Umbre adormite	74	33 - Prinși în Pânză	450
5 - Coșmaruri trezite la viață . . .	84	34 - Un alt fel de dans	464
6 - Începe căutarea	100	35 - Șoimul	477
7 - Străbatând munții	118	36 - Fiică a nopții	487
8 - Jarra	125	37 - Focurile din Cairhien	502
9 - Vise de lup	143	38 - Fecioarele Lăncii	515
10 - Taine	153	39 - Ițe în Pânză	528
11 - Tar Valon	172	40 - Un erou în umbră	552
12 - Suprema Înscaunată	187	41 - Jurământul Corniatului	570
13 - Pedepse	195	42 - La Bursucul împăcat	580
14 - Spinul înfipt în deget	209	43 - Frații de dincolo	597
15 - Vinețiul	219	44 - Vânătoarea	606
16 - Trei la vânătoare	230	45 - Caemlyn	621
17 - Sora Roșie	242	46 - Vorbe din umbră	634
18 - Tămăduirea	251	47 - La întrecere cu Umbra	647
19 - Trezirea	260	48 - Una mai meșteră ca alta	656
20 - Vizitatoarele	269	49 - Furtună în Tear	676
21 - Lumea viselor	284	50 - Ciocanul	700
22 - Prețul pentru inel	294	51 - Momeala din năvod	718
23 - Încătușată	323	52 - În căutare de leacuri	729
24 - Căutări și descoperiri	332	53 - O undă de spirit	738
25 - Întrebări	349	54 - Înăuntrul Stâncii	748
26 - Sub lacăt	362	55 - Ce s-a profetit	770
27 - Tel'aran'rhiod	371	56 - Neamul Dragonului	793
28 - O cale de scăpare	389	Glosar	803

RAO CARTE DE BUZUNAR ADULȚI

- FICȚIUNE -

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	<i>Ușor bătea vântul spre Franța</i>
Gerhard Meier	<i>Tărâmul vânturilor</i>
Rafael Chirbes	<i>Împușcături de vânătorului</i>
Henry de Montherlant	<i>Bestiarele</i>
Josep Pla	<i>Noapte de primăvară</i>
Michel Tournier	<i>Fecioara și capcâmul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arimilor</i>
Virginia Woolf	<i>Esuri alese II • Orlando</i>

RAO CONTEMPORAN

Federico Andahazi	<i>Cetatea ereticilor</i>
Christina Dalcher	<i>Vox</i>
Nicolas Dickner	<i>Nikolski</i>
E.L. Doctorow	<i>Labirintul apelor</i>
Adolfo Puerta Martin	<i>Azucena noaptea</i>
Rosa Montero	<i>Instrucțiuni pentru salvarea lumii</i>
Yann Queffelec	<i>Farmecul negru</i>
Andrzej Stasiuk	<i>Djermania</i>
Antonio Skarmeta	<i>Dansul victoriei</i>
Philippe Sollers	<i>Secretul</i>
Sandro Veronesi	<i>Arde Troia</i>

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Răzvan Ioan Boanchis	<i>Portocalii</i>
Ciprian Enea	<i>Jurnalul unui călător boem - ed. buzunar</i>
Ion Hobana	<i>Un englez neliniștit</i>
Mihai Retegan	<i>1968 - Din primăvară până în toamnă</i>
Oana Sirbu / Cristian	<i>Inițiere în splendoare</i>
Tiberiu Popescu	<i>Istoria loviturilor de stat - vol. 1 • Istoria loviturilor de stat - vol. 2 • Istoria loviturilor de stat - vol. 3 • Istoria loviturilor de stat - vol. 4 / I • Istoria loviturilor de stat - vol. 4 / II</i>
Alex Mihai Stoescu	<i>Colecționarul de nuduri • Undeva în Transilvania</i>
Mirel Talos	

aruncă cât colo, izbindu-l de perete. Căzu pe un preș, năucit și rămase acolo cu fața în jos, încercând să-și recapete suflul.

Re= Pricepi, omule? neni și cărți

– Te... te ascult și mă supun, izbuti Carridin să rostească, cu fața înfundată în covor. Nu veni nici un răspuns. Clipind de durere, întoarse capul. Încăperea era goală. Legenda spunea că Jumate-Oamenii călăreau umbrele ca pe niște cai, iar când se întorceau pe-o parte, dispăreau. Nici un zid nu-i putea opri. Carridin simți că-i venea să plângă. Se propti în brațe, blestemând fiorii de durere de la încheietură. Ușa se deschise și Sharbon intră în grabă – un om îndesat, cu un coș pe braț. Se opri să-l privească.

– Stăpâne, ai pățit ceva? Iartă-mă că nu am fost aici, dar am plecat să cumpăr fructe pentru...

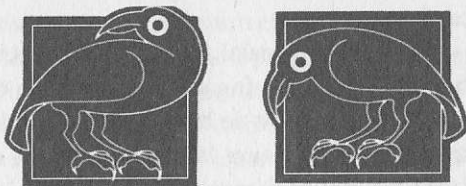
Cu mâna nevătămată, Carridin lovi coșul, aruncându-i-l din mână, apoi îl palmui zdravăn; merele zbârcite, de iarnă, se răspândiră pe podea.

– Iertare, stăpâne, băigui Sharbon.

– Adu hârtie, pană și cerneală, rânji Carridin. Repede, prostule! Trebuie să trimit porunci. „Dar ce soi? Ce soi?“ În timp ce Sharbon se grăbea să-i dea ascultare, el se uită lung la șanțurile din tăblia mesei și se înfioră.

CAPITOLUL 1

Așteptarea

Roata Timpului se învârtește, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă, apoi se preschimbă în mituri și sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce. Într-o Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munții de Negură. Vântul nu era început. Învârtirea Roții Timpului nu are nici început, nici sfârșit. Dar era un început.

Vântul mătura văile adânci, văi albastre de la negura de dimineată care stăruia încă în aer, unele împădurite cu conifere, altele golașe, unde curând aveau să răsără flori sălbatice și iarbă. Șuiera printre ruinele și monumentele zdrobite, pe jumătate îngropate în pământ, uitate aidoma celor care le zidiseră. Se tânguia printre trecătorile dintre piscurile acoperite cu zăpadă care nu se topea niciodată. Nori groși înconjurau vârful munților, așa încât zăpada și marginile zdrențuite ale norilor albi se contopeau. Jos, iarna se duse

sau era pe ducă, însă aici, la înălțime, era încă în toi, aco-perind povârnișurile muntelui cu petice mari și albe. Numai coniferele mai aveau frunze; restul ramurilor erau despuiate, profilându-se maroniu sau cenușiu pe stâncile și pe pământul încă netrezit la viață. Nu se auzea nici un alt sunet în afară de rafalele de vânt. Ținutul părea că așteaptă. Că așteaptă să se întâmple ceva.

Perrin Aybara își opri calul într-un pâlc de pini și alte soiuri de brazi; se înfioră de frig și își trase mantia căptușită cu blană în jurul trupului cât de bine putu, dat fiind că avea un arc într-o mână și o secure la cingătoare. Era o secure bună, cu tăișul din oțel, în formă de semilună; Perrin suflase în foale în ziua în care o faurise jupânul Luhhan. Vântul îi umflă mantia, smucindu-i gluga de pe părul cârlionțat și zburlit, și îi trecu prin surtuc; își mișcă degetele în cizme ca să și le încălzească și se foi în șaua înaltă, dar nu se gândea la frig. Uitându-se la cei cinci tovarăși de drum, se întrebă dacă și ei simțeau același lucru. Nu acea așteptare pentru care fuseseră trimiși aici, ci mai mult decât atât. Trăparu, calul lui, se zbućiumă și își răsuci capul în toate părțile. Își numise așa murgul pentru picioarele lui iuți, însă acum Trăparu părea că simte neliniștea și nerăbdarea călărețului. „M-am săturat să tot așteptăm, să tot stăm așa, în vreme ce Moiraine ne ține ca-ntr-un clește. Arde-le-ar focul pe femeile Aes Sedai! Când o să se termine?”

Fără să se gândească, adulmecă vântul. Mirosea a cai, a oameni și a sudoare omenească. Un iepure trecuse printre acei copaci nu cu mult timp în urmă, gonit de frică, însă vulpea care era pe urmele lui nu îl ucisese acolo. Își dădu seama ce făcea și se opri. „Aș fi crezut că o să mi se înfunde nasul de la vântul ăsta.” Aproape că îi părea rău că nu se întâmplase așa. „Și atunci nici n-aș lăsa-o pe Moiraine să mă ajute.”

Ceva îl frământa. Își alungă însă aceste gânduri. Nu le pomeni nimic tovarășilor săi.

Ceilalți cinci bărbați stăteau în șa, cu arcurile la îndemână, cercetând atât cerul, cât și costișele cu arbori răzleți. Păreau netulburați de vântul care le umfla mantiiile ca pe niște flamuri. Deasupra umărului fiecăruia se șteau plăselele unei săbii pentru două mâini. Vederea capetelor lor goale, rase, și a smocurilor de păr din creștet îl făcu pe Perrin să se zgribulească și mai tare. Pentru ei, era deja primăvară. Orice urmă de slăbiciune pe care ar fi putut-o arăta fusese înlăturată cu brutalitate. Erau din Shienar, din Ținuturile de la Hotar, aflate de-a lungul Manei Pustiitoare, locul unde trolocii se puteau ivi în orice clipă, și chiar și neguțătorii sau fermierii erau uneori siliți să pună mâna pe sabie sau pe arc. Iar acești bărbați nu erau fermieri, ci soldați aproape din clipa în care se născuseră.

Uneori se mira că îi arătau atâta respect și că îi dădeau ascultare, de parcă ar fi crezut că avea un drept special, că știa lucruri pe care ei nu le cunoșteau. „Sau poate că e doar din pricina prietenilor mei”, își spuse el cu amărăciune. Nu erau nici la fel de înalți ca el, nici la fel de voinici – ca urmare a anilor de ucenicie în fierărie, avea umerii lați și brațele de două ori mai groase decât ale bărbaților obișnuiți –, dar începuse să se radă în fiecare zi ca să nu-i mai audă făcând glume pe seama tinereții lui. Glume prietenoase, însă tot supărătoare. Nu voia să aducă vorba despre impresia pe care o avea, căci precis ar fi fost luat în zeflema.

Tresărind, Perrin își aduse aminte că trebuia să stea și el de strajă.

Cercetă săgeata din arc și se uită iscoditor în valea care cobora spre apus, tot lărgindu-se, la pământul presărat cu fășii late și strâmbe de zăpadă, rămășițele iernii. Copacii risipiți ici și colo își întindeau spre cer crengile încă golăse, dar pe povârnișuri și pe fundul văii erau pini și arbuști, brazi și laur-de-munte, unde puteai găsi adăpost. Nimeni însă nu ajungea acolo fără o țintă anume. Minele erau toate departe,

spre miazăzi, sau chiar mai spre mijazanoapte, iar oamenii credeau că aducea ghinion să străbați Munții de Negură și puțini se încumetau să pătrundă acolo. Ochii lui Perrin sclipiră precum aurul lustruit.

Senzația ajunsese de nedomolit. Nu!

Putea să nu o bage în seamă, dar așteptarea nu dispărea. Era ca și cum s-ar fi legănat deasupra unei prăpăstii. Ca și cum totul s-ar fi legănat. Se întreba dacă nu cumva îi pândeau ceva rău. Poate că exista o cale să afle. În astfel de locuri, unde oamenii nu veneau decât arareori, erau aproape întotdeauna lupi. Își alungă acest gând înainte să îl ducă până la capăt. „E mai bine să nu știu. E mai bine așa.“ Nu erau numeroși, dar aveau cercetași și, dacă era într-adevăr ceva acolo, aveau să-i dea de urmă. „Asta e fierăria mea; o să mă ocup de ea, și-o să-i las pe ei să se ocupe de a lor.“

Avea vederea mai pătrunzătoare decât ceilalți, așa că îl zări cel dintâi pe călărețul care sosea dinspre Tarabon. Chiar și pentru el, călărețul nu era decât un punct de culori aprinse, croindu-și drum printre copacii din depărtare, acum ivindu-se, acum dispărând. „Un cal bălțat, își spuse. Era și vremea.“ Deschise gura să îi vestească venirea – avea să fie o femeie; toți călăreții dinainte fuseseră femei – când Masema murmură pe neașteptate: „Corbul!“, ca un blestem.

Perrin înălță capul. O pasăre mare și neagră se rotea în cerc deasupra copacilor, la nici o sută de pași de ei. Poate că era în căutarea vreunui stârv prin zăpadă sau a vreunui mic animal, dar Perrin nu voia să riște. Pe ei nu părea să-i fi văzut, însă avea să o zărească numaidecât pe călăreața ce se apropia. În clipa în care dădu cu ochii de corb, ridică arcul, îl întinse – penele atingându-i obrazul, urechea – și slobozi săgeata, totul dintr-o singură mișcare. Își dădu vag seama de zbârnâitul corzii, dar luă aminte doar la pasărea neagră.

Deodată, corbul se răsuci într-un vârtej de pene negre ca noaptea, lovit de săgeata lui, și se prăbuși la pământ, în

vreme ce alte două săgeți se avântau spre locul unde fusese. Cu arcurile pregătite, ceilalți soldați scrutară cerul ca să se încredințeze că nu mai era și altul.

– Trebuie să spună mai departe, întrebă Perrin încetșor, sau doar... vede... ceea ce vede pasărea?

Și-ar fi dorit să nu fie auzit, însă Ragan, cel mai tânăr dintre soldații din Shienar, cu mai puțin de zece ani mai mare decât el, îi răspunse, în timp ce puneă altă săgeată în arc:

– Trebuie să spună. De obicei, unui Jumate-Om.

În Ținuturile de la Hotar erau o puzderie de corbi; nimeni nu cuteza să creadă că nu erau decât niște simple păsări.

– Pe Lumină, dacă Mușcă-Inimă ar fi văzut ce au văzut corbii, am fi murit cu toții înainte să ajungem la munți.

Ragan vorbea nepăsător; pentru un soldat din Shienar, era ceva cât se poate de obișnuit.

Perrin se zgribuli, nu de la frig, și, undeva în străfundurile minții sale, ceva mârâi la moarte. Mușcă-Inimă. Nume diferite în ținuturi diferite – Foc-n-Văz și Mană-n-Frunze, Stăpân-pe-Groapă și Păstorul-Noptii – și peste tot Părintele Minciunii și Cel Întunecat, toată lumea ferindu-se să-i rostească numele adevărat și să îi atragă atenția. Cel Întunecat se slujea adesea de corbi și de ciori, și de șobolani în orașe. Perrin scoase o altă săgeată din tolba de la șold, care făcea pereche cu securea de pe partea cealaltă.

– E el cât un ciomag, zise Ragan admirativ, aruncând o privire la arcul lui Perrin, te slujește bine. Nu aș vrea să vad ce îi face unui om în armură.

Soldații din Shienar nu purtau acum decât niște zale subțiri pe sub surtucele lor simple, însă de obicei luptau în armură, și oameni, și cai.

– E prea lung dacă ești călare, zise Masema disprețuitor. Cicatricea triunghiulară de pe obrazul lui smead îi schimonosi și mai mult rânjetul batjocoritor. O platoșă bună va ține piept chiar și celei mai puternice săgeți, dacă nu este trasă de

aproape, iar dacă nu izbutești din prima, dușmanul tău îți va scoate măruntaiele.

Re: Ai dreptate, Masema. Ragan se mai destinse puțin, căci cerul era gol. Corbul fusese de bună seamă singur. Cu arcul asta din Ținutul celor Două Râuri, bănuiesc că nu trebuie să stai așa de aproape.

Masema deschise gura.

– Mai tacă-vă fleanca! se răsti Uno. Cu cicatricea lungă de pe obrazul stâng și ochiul lipsă, trăsăturile lui erau aspre, chiar și pentru un soldat din Shienar. Dobândise un petic vopsit pentru ochi în drumul lor de toamnă prin munți; un singur ochi încruntat pe un fond roșu aprins nu îi îndulcea cu nimic chipul. Dacă nu vă stă mintea la ce aveți de făcut, o să am eu grijă să vă pun de strajă astă-seară ca să vă mai potoliți. Ragan și Masema tăcură sub privirea lui cruntă. Le mai aruncă o ultimă căutătură firoasă care i se șterse de pe față când se întoarse spre Perrin. Ai zărit ceva? Tonul îi era ceva mai arțagos decât ar fi fost cu o căpetenie numită de Regele din Shienar sau de Seniorul din Fal Dara, dar din glasul lui se ghicea că era gata să facă tot ce ar fi propus Perrin.

Soldații din Shienar știau cât de pătrunzătoare îi era vederea, însă păreau să ia acest lucru ca de la sine înțeles, la fel ca și culoarea ochilor săi. Nu știau totul, nici măcar jumătate, dar îl acceptau așa cum era. Cum credeau ei că era. Păreau să accepte totul și orice. „Lumea se schimbă“, ziceau ei. Roțile norocului și schimbării se învârteau mereu. Dacă un bărbat avea ochii de o culoare până atunci nemiîntâlnită, ce mai conta?

– Vine, zise Perrin. Ar trebui să o vezi acum. Acolo. Arată cu degetul, iar Uno se uită într-acolo, cu ochiul bun mijit, și, în cele din urmă, dădu din cap, îndoit.

– E ceva ce mișcă. Alți soldați dădură la rândul lor din cap și murmurară ceva. Uno îi privi cu asprime și se apucară să cerceteze din nou cerul și munții.

Deodată Perrin își dădu seama ce însemnau culorile vii de pe călăreța îndepărtată.

– E din seminția Pribegilor, spuse el, tresărind. Nimeni altcineva nu se îmbrăca în culori atât de aprinse și atât de amestecate.

Femeile peste care dăduseră uneori și pe care le călăuziseră și mai în adâncul munților fuseseră de toate felurile: o cerșetoare în zdrențe care mergea pe jos printr-o furtună de zăpadă; o neguțătoare singură care ducea un șir de cai încărcăți cu poveri; o doamnă înveșmântată în mătăsuri și blănuri fine, cu hățurile calului bălțat împodobite cu ciucuri roșii și cu șaua poleită cu aur. Cerșetoarea plecă mai departe cu o pungă cu argint – mai mult decât își permiteau să dea, după părerea lui Perrin, până când doamna le lăsă o pungă și mai mare cu aur. Femei de toate condițiile, toate singure, din Tarabon, Ghealdan, și chiar Amadicia. Însă nu se așteptase să vadă o femeie din neamul Tuatha'an.

– O nenorocită de Spoitoare? exclamă Uno. Ceilalți se arătară la fel de mirați.

Ragan clătină cu putere din cap.

– Pribegii nu s-ar amesteca în așa ceva. Fie nu e Pribegă, fie nu e cea cu care trebuie să ne întâlnim.

– Pribegii, mormăi Masema. Niște lași.

Uno strânse tare din ochiul bun; asta și ochiul roșu pictat pe petic îi dădeau o înfațișare firoasă.

– Lași, Masema? întrebă el încetșor. Dacă ai fi femeie, tu ai avea curajul să vii până aici, singur și neînarmat?

Era neîndoielnic neînarmată dacă era din seminția Tuatha'an. Masema nu zise nimic, însă cicatricea de pe chipul lui era întinsă și palidă.

– Arde-m-ar, n-aș face așa ceva, răspunse Ragan. Și pun rămășag că nici tu nu ne-ai încumeta, Masema.

Masema trase de un colț al mantiei și ridică privirea spre cer.

Uno pufni.

– Mâncătorul ala de stârvuri era singur, mormăi el.

Iapa flocoasă și baltata se apropie încet, înaintând cu luare-aminte pe pământul curat dintre fâșiile de zăpadă. Femeia cu haine viu colorate se opri să se uite la ceva de pe jos, apoi își trase gluga de la mantie și mai pe ochi și își îmboldi iapa. „Corbul, își spuse Perrin. Nu te mai uita la pasărea aia și vino încoace, femeie. Poate că ai adus vorba care să ne scoată de aici. Dacă Moiraine are de gând să ne lase să plecăm până la primăvară. Arde-o-ar focul!” O clipă nu știu precis dacă se gândea la femeia Aes Sedai sau la Pribeaga care nu părea să se grăbească deloc.

Dacă ținea drumul pe care era, avea să treacă la mai bine de treizeci de pași de desiş. Cu ochii ațintiți în față, femeia nu dădea nici un semn că i-ar fi zărit printre copaci.

Perrin își împunse armăsarul cu călcăiele, iar murgul făcu un salt înainte, azvârlind zăpada cu copitele. În spatele lui, Uno porunci cu voce joasă:

– Înainte!

Trăparu străbătuse deja jumătate din distanța care îl despărțea de femeie când aceasta păru să-i observe în sfârșit și strânse hățul, oprindu-și iapa. Îi privi cum se așază în fața ei. Din cauza broderiei de un albastru care îi lua ochii, mantia ei roșie era și mai țipătoare. Nu era tânără – părul care îi ieșea de sub glugă era înspicat cu fire albe – dar nu era zbârcită la față. Se încruntă însă văzându-le armele. Cu toate acestea, nu părea să se fi speriat din pricina acestor bărbați înarmați întâlniți în creierii munților. Nici nu mirosea a teamă.

„Încetează!” își zise Perrin. Își îndulci glasul, ca să nu o înspăimânte.

– Numele meu este Perrin, dragă jupâneasă. Dacă ai nevoie de ajutor, o să fac tot ce îmi stă în puteri. Dacă nu, du-te cu Lumina. Însă, dacă nu cumva și-au schimbat Pribegii obiceiurile, ești departe de căruțele celor din seminția dumitale.

Femeia îi cercetă pe toți preț de o clipă, înainte să înceapă să vorbească. Ochii căprui îi erau blânzi, ceea ce nu era de mirare la cineva din neamul Tuatha'an.

– Caut... o femeie.

Șovăise numai puțin, dar era destul. Nu căuta orice femeie, ci o femeie Aes Sedai.

– Are un nume, dragă jupâneasă? Întrebă Perrin. Făcuse asta de prea multe ori în ultimele luni ca să mai aibă nevoie de un răspuns, dar nu se știa niciodată.

– Se numește... Uneori, i se spune Moiraine. Pe mine mă cheamă Leya.

Perrin dadu din cap.

– O să te ducem la ea, jupâneasă Leya. Avem focuri la care să ne încălzim și, dacă avem noroc, și mâncare caldă. Dar nu porni numaidecât. Cum ne-ai găsit?

Mai întrebuse și înainte, de fiecare dată când Moiraine îi trimitea vorbă să aștepte într-un anumit loc, o femeie care știa ea că avea să vină. Răspunsul avea neîndoielnic să fie același ca întotdeauna, însă trebuia să pună această întrebare.

Leya ridică din umeri și spuse șovăielnic:

– Știam... că dacă o iau pe aici, o să mă găsească cineva care să mă ducă la ea. Pur și simplu... știam. Am vești pentru ea.

Perrin nu o descusu. Femeile nu-i dezvăluiau decât lui Moiraine veștile pe care le aduceau. „Iar femeia Aes Sedai nu ne zice decât ce vrea ea.” Căzu pe gânduri. Femeile Aes Sedai nu mințeau niciodată, dar oamenii socoteau că adevărul spus de ele nu era întotdeauna adevărul pe care îl credeai. „Acum e prea târziu să îmi fac astfel de griji.”

– Pe aici, jupâneasă Leya, zise el, arătând spre munte.

Soldații din Shienar, cu Uno în frunte, se încolonară în spatele lor când începură să urce. Cei din Ținuturile de la Hotar cercetau în continuare atât cerul, cât și pământul, iar ultimii doi din șir luau aminte la ce lăsau în urmă.

O vreme călăriră în tăcere; nu se auzea decât zgomotul copitelor cailor, uneori scârțâind pe o fâșie de zăpadă, alteori azvârlind cu pietricele în jur când traversau porțiuni goale. Din când în când Leya se uita pe furis la Perrin, la arc, la secure, la chipul lui, însă nu vorbea. Perrin se foia stânjenit și se ferea să o privească. Întotdeauna încerca să nu dea oame- nilor ocazia de a-i zări ochii.

În cele din urmă spuse:

– M-am mirat să văd pe cineva din seminția Pribegilor, date fiind credințele voastre.

– Te poți împotrivi răului fără să faci rău la rândul tău.

Femeia vorbi cu simplitatea celui care dă glas unui adevăr neîndoielnic.

Perrin mormăi ceva, iritat, după care se grăbi să își ceară scuze.

– De ar fi așa cum zici, jupâneasă Leya.

– Violența se răsfrânge și asupra celui care o pricinuieste, spuse Leya liniștită. De aceea fugim de cei care ne fac rău – ca să ne ferim de ei, dar și ca să nu îi lăsăm să își facă singuri rău. Dacă ne folosim de violență ca să ne împotrivim răului, curând vom ajunge asemenea celor cu care ne luptăm. Înfruntăm Umbra cu puterea credinței noastre.

Perrin nu se putu abține să nu pufnească batjocoritor.

– Jupâneasă, nădăduiesc să nu trebuiască vreodată să înfrunți trolocii cu puterea credinței dumitale. Săbiile lor te vor nimici într-o clipită.

– Mai bine să mori decât să... începu Leya, dar furia îl făcu pe Perrin să o întrerupă. Era furios pe faptul că femeia nu înțelegea. Că prefera să moară decât să facă rău cuiva.

– Dacă fugi, o să te urmărească și o să te ucidă, și o să te mânânce. Sau poate nici n-o să aștepte până când mori. Oricum, vei muri, iar răul va învinge. Și există și oameni la fel de cruzi. Iscoadele Celui Întunecat și alții. Mult mai numeroși decât mi-aș fi închipuit în urmă cu un an. Dacă

Mantiile Albe hotărâsc că voi, Pribegii, nu pașiți în Lumină, o să vezi de ce folos îți e puterea credinței și dacă o să te ajute să rămâi în viață.

Femeia îl privi sfredelitor.

– Totuși, nici tu nu ești mulțumit de armele tale.

De unde știa? Dădu din cap, nemulțumit, scuturând din părul zburlit.

– Creatorul a făurit lumea, murmură, nu eu. Eu trebuie să trăiesc cât mai bine în lumea aceasta, așa cum e.

– Ce trist ești, pentru cineva atât de tânăr, zise Leya cu blândețe. De ce ești atât de trist?

– Ar trebui să stau de strajă, nu de vorbă, se răsti Perrin. N-o să-mi mulțumești dacă te fac să te rătăcești.

Îi dădu pînteni calului, luându-o înainte ca să împiedice orice altă discuție, dar simțea că femeia se uită încă la el. „Trist? Nu sunt trist, doar că... Pe Lumină, nu știu. Ar trebui să existe și altă cale, atâta tot.“ Simți iar o umbră de neliniște, dar, tot căutând să nu o bage în seamă pe Leya, nu luă aminte nici la asta.

Urcară povârnișul muntelui și coborâră de cealaltă parte, trecând printr-o vale împădurită, pe fundul căreia curgea molcom un pârâu lat, în care caii intrară până la genunchi. În depărtare, în coasta unui munte fuseseră cioplite două siluete uriașe. Un bărbat și o femeie, i se păru lui Perrin, deși erau tocite de vânt și de ploi. Chiar și Moiraine pretindea că nu știa pe cine înfățișau sau când fuseseră sculptate.

Mici păstrăvi și alți peștișori se fereau din calea copitelor cailor, săgeți argintii în apa limpede. O căprioară care păștea își înalță capul, șovăi o clipă văzând oamenii care ieșeau călare din pârâu, apoi fugi printre copaci, iar o pisică mare de munte, cu dungi gri și pete albe, păru să se ivească din pământ, tulburată din pândă ei. Aruncă o privire spre cai, apoi, dând scurt din coadă, dispăru după căprioară. Însă în rest nu se prea vedeau urme de viață. Doar câteva păsări